

Петъръ Габара не чуваше какво го питатъ.

Той виждаше, ясно различаваше, че онѣзи, които настѣпватъ сж руси. Той познава шапкитѣ имъ, еполетитѣ.

— Това сж руси! — мълви на себе той. . . Да стрѣлямъ срещу тѣхъ! Да вдигна азъ мечъ на тѣхъ!

Въ душата му се възмогваше чувството, което владѣй въ признателния човѣкъ; въ умътъ му просвѣтаваше мисълта на честния гражданинъ; цѣлото му същество се вълнуваше отъ трепета на българина, който обича Русая; който помни онѣзи, които пролѣха кърви на Шипка, при Плѣвенъ.

И се питаше: да или не?

И когато младиятъ офицеръ нетърпеливо запитва — Петъръ Габара, махна отрицателно рѣка и повелѣ да се свири „Шуми Марица“.

Боятъ се засилваше, победния маршъ, на младото българско воинство, се носѣше като плачъ низъ разбѣснѣли топовни резове и настѣрвено тракане на картечници. А Петъръ Габара подпушилъ цигара, изправенъ на малката могила, гледа боя и мълчи.

Младиятъ офицеръ очаква нѣкакво чудо.

Той знае славата на своя полковникъ; вѣрва въ неговата смелостъ и не можеше да допустне, че полковника не схваща критичния мигъ.

Западаха гранати около тѣхъ.

— Господинъ Полковникъ ще ви улучатъ.

Не издумалъ — граната се прѣска предъ краката на Петъръ Габара и той се сѣпна.

— Ахъ! то било сънь! — въздѣхна Габара.

Отворилъ очи, той видѣ полуотворения прозорецъ да се блѣска отъ извилата се буря вънь.

Стана, затвори прозореца и седналъ до масата си, въ мрака, замисли се по страшния сънь.

И дълго мисли по злокобното видение.

. . . Отъ начало той намираше, че не бива да се